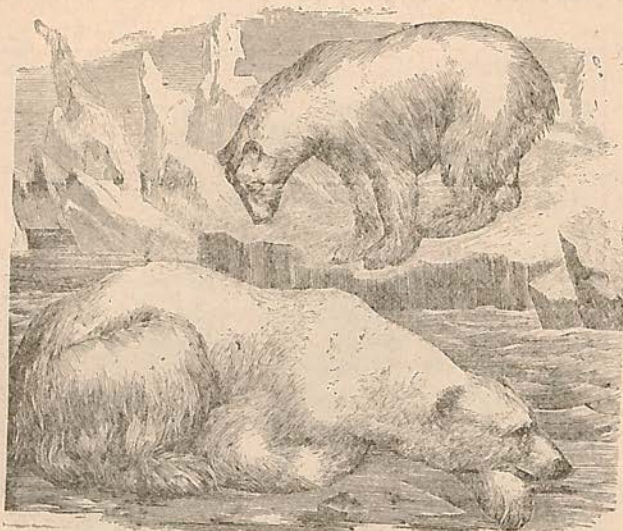

мечка. По-голяма е и отъ черната и сивата сев. американски мечки. Тя има голъмо тѣло съ дълга — източена шия. Главата ѝ, сравнително тѣлото, е малка съ остра муцуна. Козината ѝ е бѣла, гладка, мека, пухкава, а въ по-възрастните бѣли мечки — блѣдо-жълта.

Кар. № 6. Бѣли мечки.

Така, съ тази си окраска, бѣлата мечка мжно се забелязва, даже отъ близко расстояние. А това ѝ позволява, много пжти, неусѣтно да се приближава до човѣка или жилището му. Бѣлиятъ ѝ цвѣтъ, особено помага при ловене на любимата ѝ плячка — тюлени и моржове.

Тюленитѣ много страдатъ отъ лошия си неприятел — бѣлата мечка. Щомъ я надушатъ или видятъ, веднага бѣгатъ и се спасяватъ въ водата. Но бѣлата мечка знае това и за туй напада на тюленитѣ отъ къмъ водата. Тя е отличенъ плувецъ и неусетно се измъква отъ водата, напада на тюленитѣ, които, искайки да се спасатъ, бѣгатъ къмъ водата и... право въ лапитѣ и зжбитѣ на бѣлата мечка.

Бѣлата мечка напада и на моржа. Моржа е единъ великанъ, съ право нареченъ „морски лвъ“. Моржоветѣ, макаръ и да плуватъ отлично и да сж нагодени напълно за воденъ животъ, обичатъ да прекарватъ по-голяма частъ отъ времето си и на сушата. Тукъ, върху леденитѣ блокове или по пѣсчливото край-брѣжие, моржоветѣ се излежаватъ съ часове на слабото полярно слънце. Този моментъ издебватъ бѣлитѣ мечки, избиратъ жертвата си и нападатъ. Борбата е